

บทที่ 4

คำและการใช้คำ

การเขียนและการพูด คือการแสดงความคิด การนำความคิดมาสื่อสารแก่ผู้อ่านและผู้ฟังได้นั้น จำเป็นต้องอาศัยคำหรือถ้อยคำ ผู้อ่านมากและฟังมากย่อมได้เปรียบในการใช้คำ ผู้เขียนคนใดสามารถใช้คำอย่างชัดเจน กระชับ และตรงความหมาย ย่อมทำให้การแสดงความคิดมีประสิทธิภาพ และการสื่อสารมีประสิทธิภาพ

1. คำคืออะไร

1.1 คำคือเสียงพูด เข้าใจกันด้วยการเปล่งเสียงพูดจา เรียกว่าการสื่อสารด้วยภาษาพูด หรือการใช้อักษรเป็นสัญลักษณ์ เรียกว่าการสื่อสารด้วยภาษาเขียน

1.2 คำต้องมีความหมาย จึงจะสื่อสารเข้าใจกันได้ ความหมายของคำมีหลายประการ จะอธิบายในหัวข้อต่อไป

1.3 คำคือหน่วยเล็กที่สุดในภาษา ในภาษาไทยคำประกอบด้วยพยัญชนะ สระ และวรรณยุกต์

1.4 คำไม่จำกัดพยางค์ มีอย่างน้อยตั้งแต่หนึ่งพยางค์ขึ้นไป สำคัญอยู่ที่คำแต่ละคำต้องมีความหมาย และสื่อสารเข้าใจกันได้ชัดเจน

ตัวอย่างความสัมพันธ์ระหว่าง พยางค์ คำ และความหมาย

จำนวนพยางค์	คำ	ความหมาย
1	ทอง	ธาตุแท่งชนิดหนึ่ง เนื้อแน่นมากสีเหลือง สุกปลั่ง เป็นโลหะมีค่า
2	ทองหยอด	ชื่อขนมชนิดหนึ่ง
3	ทองปลายแขน	เครื่องประดับชนิดหนึ่ง สวมรัดข้อมือ
4	ทองนพคุณ	ทองเนื้อแก้ว เป็นทองคำแท้
5	ทองวิทยาศาสตร์	โลหะหุบทอง บ้างเรียกทองหุบ

จำนวนพยางค์	คำ	ความหมาย
1	นา	พื้นที่สำหรับปลูกข้าว
2	นาที	หน่วยของเวลา
3	นาฬิกา	เครื่องบอกเวลา
4	นานาประการ หรือนานัปการ	มีหลายอย่าง
5	นาวิกโยธิน	ทหารเรือฝ่ายบก

2. ความหมายของคำ

คำมีความหมายหลายประการ ในที่นี้จะกล่าวถึงความหมายของคำ 3 ประการ คือ

- 2.1 ความหมายโดยตรง (denotation)
- 2.2 ความหมายโดยแฝง (connotation)
- 2.3 ความหมายโดยปริบท หรือบริบท (context)

2.1 ความหมายโดยตรง (denotation)

หมายถึงความหมายเดิม ความหมายประจำ (lexical meaning) หรือความหมายกลาง (central meaning)

ตัวอย่างเช่น

(1) เสือถูกพรานยิง	เสือ : สัตว์ 4 เท้า คุร้าย ชอบกินเนื้อสัตว์เป็นอาหาร
(2) หนอนกินใบไม้	หนอน : ชื่อสัตว์ ไม่มีกระดูก สันหลังที่มีลำตัวยาวอ่อนนุ่ม มักเกิดในของบุดเน่า
(3) หมูกินอาหารจุ	หมู : สัตว์ 4 เท้า ในจำพวกเท้ามีกีบ

2.2 ความหมายโดยแฝง (connotation)

หมายถึงความหมายโดยนัย ความหมายเปรียบเทียบ (metaphorical meaning) ความหมายเพิ่ม หรือความหมายสมทบ (marginal)

ตัวอย่างเช่น

(4) เขาทำตัวเหมือนเสือจ่าศีล	เสือจ่าศีล : คนสงบเสงี่ยมแต่มีเล่ห์เหลี่ยมมาก
(5) เธอเป็นหนอนหนังสือ	หนอนหนังสือ : คนที่ชอบหมกมุ่นอยู่กับหนังสือ
(6) ฟุตบอลทีมนี้เป็นหมูสนาม	หมูสนาม : ผู้มีฝีมือด้อย แพ้ได้ง่าย

2.3 ความหมายโดยปริบท หรือบริบท (context)

หมายถึงความหมายจากคำหรือข้อความแวดล้อม หรือใกล้เคียงคำนั้น ๆ

ตัวอย่างที่ 1

- (1) เขาชอบดื่มกาแฟ
- (2) เขาขันขานจับใจ
- (3) เขานี้สวยจริงไว้ประดับฝาบ้าน
- (4) เขาสามร้อยยอดอยู่ที่ประจวบคีรีขันธ์

เมื่ออ่านแต่ละประโยค โดยสังเกตคำหรือข้อความที่ตามหลังคำว่า “เขา” จึงบอกความหมายคำว่า “เขา” ดังนี้

- (1) เขา เป็นสรรพนาม บุรุษที่ 3
- (2) เขา เป็นคำนาม หมายถึงนกเขา
- (3) เขา เป็นคำนาม หมายถึงเขาสัตว์
- (4) เขา เป็นคำนาม หมายถึงภูเขา

ตัวอย่างที่ 2

- (1) พ่อค้าตั้งราคาสินค้าไว้สูงมาก
- (2) เธอตั้งครรภ์เมื่อเดือนที่แล้ว
- (3) ชาวบ้านตั้งอยู่ในศีลธรรม

เมื่ออ่านแต่ละประโยค โดยสังเกตคำหรือข้อความแวดล้อมคำว่า “ตั้ง” จึงบอกความหมายคำว่า “ตั้ง” ดังนี้

- (1) ตั้ง หมายถึง กำหนด
- (2) ตั้ง หมายถึง เริ่มต้น
- (3) ตั้ง หมายถึง ดำรงอยู่

3. ข้อคำนึงในการใช้คำ

การใช้คำไม่ว่าจะเป็นการเขียนหรือการพูด จำเป็นอย่างยิ่งที่จะต้องคำนึงในการใช้คำ เพื่อให้ได้ผลตามความต้องการของผู้เขียนหรือผู้พูด อาทิเช่น

3.1 ใช้คำให้ตรงความหมาย

คำบางคำมีความหมายคล้ายคลึง หรือใกล้เคียงกัน ผู้ใช้จำเป็นต้องเลือกใช้คำให้ตรงความหมายเฉพาะคำนั้น ๆ จึงจะทำให้ข้อความชวนอ่าน ตัวอย่างเช่น

ตัวอย่างที่ 1

ความหมายคำว่า “มาก” มีหลายคำเช่น ชุก ชุม ชุกชุม คลาคล่ำ สลอน และยั่วเย้า เป็นต้น

แต่ละคำมีความหมายโดยตรง และใช้เฉพาะความหมายคำนั้น คือ

- | | |
|--|--|
| (1) ชุก ใช้กับ ฝน, ผลไม้ เช่น | ปีนี้ฝนชุก หน้านี้ทุเรียนชุก |
| (2) ชุม, ชุกชุม ใช้กับ โจร, ยุง, เสือ เช่น | หมู่บ้านข้างโรงพักโจรชุกชุม
พอใกล้ค่ำยุงเริ่มชุม |
| (3) คลาคล่ำ ใช้กับ ปลา, ฟุ้งชน เช่น | ฝูงปลาว่ายน้ำคลาคล่ำ
ที่สนามคลาคล่ำด้วยฟุ้งชน |
| (4) สลอน ใช้กับ หน้าตา, จำนวนที่มา เช่น | เด็ก ๆ หน้าตาสลอน
บนอัฒจันทร์กองเชียร์
มากันสลอน |
| (5) ยั่วเย้า ใช้กับ หนอน, ฟุ้งคน เช่น | ปลาน้ำมีหนอนยั่วเย้า
ที่ศูนย์กลางมีคนยั่วเย้าไปหมด |

ตัวอย่างที่ 2

ความหมายคำว่า “ขาด” มีหลายคำเช่น กุด ค้วน แหว่ง แต่ละคำมีความหมายโดยตรง และใช้เฉพาะความหมายคำนั้น ๆ คือ

- (1) กุด ใช้กับ มือ, เล็บ, นิ้ว, เท้า เช่น คนขอทานมือกุด
- (2) ค้วน ใช้กับ แขน, ขา, หาง, หางเป็ด, ยอดไม้ เช่น ชายชราแขนค้วน ตาลยอดค้วน
- (3) แหว่ง ใช้กับ ปาก, จมูก, ไบหู เช่น หกเขยจมูกและไบหูแหว่ง

3.2 หลีกเลี่ยงคำที่ให้ความรู้สึกไม่ดี

การใช้คำควรคำนึงถึงมารยาท และจิตวิทยาในการใช้ภาษาเพื่อให้ผู้อ่านหรือผู้ฟังมีสัมพันธภาพและความรู้สึกที่ดี เช่น

ให้ความรู้สึกที่ไม่ดี	ให้ความรู้สึกที่ดี
(1) เธอเป็นเด็กสกปรก	(1) เธอเป็นเด็กรักษาความสะอาดน้อยเกินไป
(2) ท่านนำของมาแจกคนจน	(2) ท่านนำของมามอบให้ผู้กำลังเดือดร้อน
(3) เจ้าหนูเป็นเด็กปัญญาทึบ	(3) เจ้าหนูเป็นเด็กเรียนดี
(4) เขาเป็นคนหัวล้าน	(4) เขามีผมค่อนข้างบาง

3.3 ไม่ควรใช้คำซ้ำๆ กัน

การใช้คำซ้ำๆ กัน ตั้งแต่สองคำขึ้นไป คำซ้ำๆ อย่างไม่ชวนอ่าน จึงต้องแก้ด้วยวิธีหลากหลาย โดยเปลี่ยนคำซ้ำเป็นคำใหม่ แต่ความหมายยังคงเดิม เช่น

- (1) เสื้อผ้าลูกเปื้อนโคลน กางเกงเปื้อนหมึก และรองเท้าเปื้อนคราบน้ำมัน
เปลี่ยนเป็น เสื้อผ้าลูกเปื้อนโคลน กางเกงเลอะหมึก และรองเท้าเปื้อนคราบน้ำมัน
- (2) ประชากรสงสัยว่าชักยอกเงิน และประชากรสงสัยว่าเป็นผู้ปลุกปั่นพนักงาน
เปลี่ยนเป็น ประชากรสงสัยว่าชักยอกเงิน และประชากรกระแวงว่าเป็นผู้ปลุกปั่นพนักงาน

3.4 เลือกคำให้ตรงกับระดับภาษา และระดับบุคคล

ภาษามี 3 ระดับ คือ

- (1) ภาษาแบบแผน ใช้เขียนหนังสือราชการ ตำราต่างๆ และเรียงความ หรือใช้พูดกับผู้อาวุโส
- (2) ภาษาถึงแบบแผน ใช้เขียนสารคดี บทความ หรือใช้พูดกับบุคคลที่รู้จักทั่วไป
- (3) ภาษาปาก ใช้เขียนข้อความส่วนตัว หรือใช้เป็นภาษาโฆษณา รวมทั้งการพูดของตัวละครบางตัวในหนังสือประเภทบันเทิงคดี ภาษาปากมักใช้เฉพาะกลุ่ม เช่น กลุ่มวัยรุ่น กลุ่มคนชั้นต่ำ ภาษาประเภทนี้มักเรียกว่า ภาษาสแลง หรือคำสแลง

ภาษาแบบแผน	ภาษาถึงแบบแผน	ภาษาปาก
ถึงแก่กรรม	ตาย	ม่อยกระรอก
จำนวนมาก	มากมาย	เยอะเยะ
ประจบ	เอาใจ	ชเลียร์
เป็นที่นิยม	ติดอันดับ	ฮิต
มัลลเทศก์	ผู้นำเที่ยว	ไกด์

ตัวอย่างการใช้คำตรงกับระดับบุคคล

จากเรื่องกามนิทวาติฎฐิติ เสฐียรโกเศศและนาคะประทีป แปลจากต้นฉบับภาษาอังกฤษ มีคำหนึ่ง คือคำว่า mat แปลว่า เสื้อ นำมาใช้สอดคล้องกับฐานะของตัวละคร ดังนี้

กามนิทนั่งบนเสื้อ

พระพุทธเจ้าประทับบนพระนีสันทันถัต

กามนิทเป็นสามัญชน จึงใช้คำพื้น ๆ ธรรมดา ต่างกับพระพุทธองค์ ซึ่งเป็นพระภิกษุจึงใช้พระนีสันทันถัต หมายถึง เครื่องปูลาด หรือผ้ารองนั่งของพระภิกษุ ทั้งนี้เพื่อต้องการให้เหมาะสมกับระดับบุคคล จึงทำให้เรื่องน่าอ่าน

การเขียนเชิงวิชาการและการเขียนเป็นทางการ นิยมใช้ภาษาแบบแผน ไม่นิยมใช้คำซ้ำ และนิยมใช้คำศัพท์บาลี สันสกฤต หรือเขมร แทนคำไทยที่เป็นภาษาพูด เช่น

คำที่เป็นภาษาพูดหรือภาษาถิ่นแบบแผน	คำเชิงวิชาการและเป็นทางการใช้ภาษาแบบแผน
น้อยอกน้อยใจ	น้อยใจ
ถูกอกถูกใจ	ถูกใจ
ซ้ำ ๆ ซาก ๆ	ซ้ำซาก
มีลูกมีเต้า	มีบุตร
ไม่รู้เรื่องรู้ราว	ไม่ทราบข้อเท็จจริง
กุฉิกุฉ	เร่งรีบ, รีบร้อน
มีความต้องการ	มีความประสงค์
พูดโกหก	พูดเท็จ
ขายแก่	หญิงชรา
บอกให้รู้	เรียนให้ทราบ

3.5 ใช้คำอย่างประหยัด

ถึงแม้เราเฝ้าระวังถ้อยคำ แต่จำเป็นประหยัดคำเพื่อใช้คำกระชับ ไม่ฟุ่มเฟือย เช่น

ใช้คำฟุ่มเฟือย	ใช้คำประหยัด
(1) เขาตกอยู่ในสภาพมีนเมาสุรา	(1) เขามีนเมาสุรา
(2) ผู้อำนวยการมีลักษณะของตนเองงานเอาการ	(2) ผู้อำนวยการเองงานเอาการ
(3) อดีตที่ล่วงมาแล้วขออย่าได้นำมาคิด	(3) อดีตขออย่าได้นำมาคิด
(4) เท่าที่ดูด้วยตามมกคิดว่าเขายังบกพร่อง	(4) เท่าที่ดูผมคิดว่าเขายังบกพร่อง
(5) ทางมหาวิทยาลัยกำลังรับนักศึกษาใหม่	(5) มหาวิทยาลัยกำลังรับนักศึกษาใหม่
(6) นักมวยฝ่ายแดงใช้เท้าเตะคู่ต่อสู้	(6) นักมวยฝ่ายแดงเตะคู่ต่อสู้
(7) ศพผู้ตายยังอยู่ที่วัด	(7) ศพยังอยู่ที่วัด
(8) ห้ามไม่ให้ตกปลาในสระนี้	(8) ห้ามตกปลาในสระนี้

3.6 ใช้คำคงที่ และมีระดับเดียวกัน

คำบางคำถึงแม้มีความหมายตรงกัน แต่ระดับต่างกัน ตัวอย่างคำบาลี สันสกฤต ยกย่องให้เป็นคำระดับสูงเพราะเดิมใช้เกี่ยวกับศาสนา ดังนั้นถ้าจะใช้คำบาลี สันสกฤต ก็ควรใช้ให้คงที่เพราะมีระดับเดียวกัน หรือถ้าใช้คำไทยก็ควรใช้คำไทยด้วยกัน เช่น

สตรีทำงานเข้มแข็งไม่แพ้ผู้ชาย

แก้เป็น

สตรีทำงานเข้มแข็งไม่แพ้บุรุษ

หรือ

ผู้หญิงทำงานเข้มแข็งไม่แพ้ผู้ชาย

3.7 ใช้คำไทยหลักเคียงคำต่างประเทศ

คำต่างประเทศในที่นี้มักเป็นภาษาอังกฤษ บางคนอาจเคยชินมักพูดภาษาไทยและมีภาษาอังกฤษปน เมื่อใช้ภาษาเขียนก็มีลักษณะเดียวกัน กรณีใช้ภาษาอังกฤษและมีคำแปลหรือคำบัญญัติศัพท์เป็นภาษาไทยใช้แพร่หลายอยู่แล้วก็ควรใช้ภาษาไทย เช่น

เท่าที่เธอคอมเมนต์ ฟังแล้วซีเรียส ขาดไอเดียและวิชั่นเมื่อพิจารณาแบ็คกราวด์ เธอยังบกพร่องเรื่องระบบซีเนียร์รี่ตี้ ไม่รู้จักเลิร์ฟและเทคแคร์ผู้คน เธอควรรู้จักลือบบี้เพื่อสร้างอิมเมจให้ดีขึ้น

แก้เป็น

เท่าที่เธอตั้งข้อสังเกต ฟังแล้วเครื่องเครียด ขาดความคิดและวิสัยทัศน์ เมื่อพิจารณา
ภูมิหลังเธอยังบกพร่องเรื่องระบบอาวุโส ไม่รู้จักบริการและเอาใจใส่ผู้คน เธอควรรู้จักสนับสนุน
เพื่อสร้างภาพลักษณ์ให้ดีขึ้น

ราชบัณฑิตยสถานบัญญัติศัพท์ภาษาอังกฤษเป็นภาษาไทย เราจำเป็นต้องสนใจและ
ติดตามเพื่อการเขียนภาษาไทยที่ถูกต้องและทันสมัย เช่น

Aids (Acquired Immune Deficiency Syndrome)	=	กลุ่มอาการภูมิคุ้มกันเสีย
Video	=	วีดิทัศน์
Public hearing	=	ประชาพิจารณ์
Globalization	=	โลกาภิวัตน์
Re-engineering	=	การรื้อปรับระบบ
Infrastructure	=	โครงสร้างพื้นฐาน
Landscape	=	ภูมิทัศน์
Faxi mile	=	โทรสาร

ฯลฯ

3.8 ใช้คำธรรมดา หรือคำพื้น ๆ

การเขียนโดยทั่วไปมักใช้คำธรรมดา ไม่จำเป็นต้องใช้คำศัพท์ที่เข้าใจยาก ยกเว้นแต่การ
เขียนในวงวิชาการโดยเฉพาะ หรือใช้ศัพท์เกี่ยวกับตัวละครชั้นสูงในบันเทิงคดี

ตัวอย่างการใช้คำธรรมดาและคำศัพท์ยาก

คำธรรมดา	คำศัพท์ยาก
(1) แม้มีวิธีการรักษาหลายประการ แต่อวัยวะส่วน นี้พึงรักษาอย่างยิ่ง	(1) แม้มีวิธีการรักษาอเนกนัย แต่องค์พหุส่วนนี้ พึงรักษาอย่างอุกฤษฏ์
(2) ยามดวงตะวันจะลับฟ้า เรือแล่นไปตาม สายน้ำ	(2) ยามสุริยานิราศนภา ครุณีแล่นไปตาม ชลอธร

3.9 ใช้คำให้ถูกต้องตามอักขรวิธี และถูกต้องตามพจนานุกรม

คำที่ใช้ต้องเขียนให้ถูกต้อง ถ้าเขียนคลาดเคลื่อนย่อมทำให้ความหมายต่างออกไป
สาเหตุที่เขียนผิดเพราะ

- (1) ใช้แนวเทียบผิด เช่น

ข่อมเขา มักเขียนเป็น ข่อมเขาว์ เพราะใช้วัยเขาว์เป็นแนวเทียบ
 ผาสุก มักเขียนเป็นผาสุข เพราะใช้ความสุขเป็นแนวเทียบ
 เกรีดความรู้ มักเขียนเป็นเกลีดความรู้ เพราะใช้เกลีดปลาเป็นแนวเทียบ

(2) การออกเสียงผิด คือผู้เขียนเขียนตามเสียงพูดที่คลาดเคลื่อนทำให้การใช้คำพลอยผิดพลาดไปด้วย เช่น

เครื่องราง	เขียนเป็น	เครื่องกลาง
ชักเย่อ	”	ชักกะเย่อ
ซ่าหริ่ม	”	สลิ่ม
ผมหยักศก	”	ผมหยักโสก
หยิบหย่อง	”	หยิบโหย่ง

(3) ไม่ทราบความหมายคำศัพท์ และคำศัพท์นั้น ๆ มักเป็นคำยืม เช่น คำบาลีสันสกฤต และเขมร เช่น

เบญจเทศ แปลว่า ยี่สิบห้า มักเขียนเป็น เบญจเทศ แปลว่า ห้าเทศ
 ปราณี่ แปลว่า เอ็นดู เพื่อแผ้ว มักเขียนเป็น ปราณี่ แปลว่า ผู้มีชีวิต
 ปลิ้นสะดม แปลว่า การขโมยโดยวางยาให้หลับ มักเขียนเป็นปลิ้นสดมภ์
 แปลว่า ปลิ้นเสา หรือปลิ้นหลัก เพราะสดมภ์ แปลว่า เสาลึก หลัก เช่น
 จตุสดมภ์ แปลว่า เสาสี่เสา หรือหลักสี่หลัก

3.10 ใช้คำให้ถูกต้องตามหลักภาษา

หลักภาษา หรือไวยากรณ์ หมายถึง ระเบียบของถ้อยคำที่กำหนดไว้ ดังตัวอย่างการเขียนลักษณะนาม บุพพทที่มักคลาดเคลื่อน แต่บางครั้งภาษาในวงการโฆษณา หรือธุรกิจเร่งด่วนมักเลี่ยงหลักไวยากรณ์ เพื่อการสื่อสารอย่างรวดเร็ว

(1) ลักษณะนาม

ถูกต้อง	ไม่ถูกต้อง
(1) ชายหนุ่มห้าคน	ห้าหนุ่ม
(2) รถบรรทุกสี่คัน	สี่รถบรรทุก
(3) เจดีย์ห้าองค์	ห้าเจดีย์

(2) คำบุพพท

ถูกต้อง	ไม่ถูกต้อง
(1) สะพานนี้มีประโยชน์แก่ชาวบ้าน	(1) สะพานนี้มีประโยชน์กับชาวบ้าน
(2) ฉันเห็นกับตา ว่าเธอขยันมาก	(2) ฉันเห็นแค่ตาว่าเธอขยันมาก
(3) เขาปฏิบัติตามกฎหมาย	(3) เขาปฏิบัติโดยกฎหมาย

ข้อ (1) ใช้บุพบทถูกต้อง เพราะ แก่ บอกลักษณะเป็นผู้รับ

ข้อ (2) ใช้บุพบทถูกต้อง เพราะ กับ บอกอาการร่วมกัน หรือตามกัน

ข้อ (3) ใช้บุพบทถูกต้อง เพราะ ตาม บอกอาการร่วมกัน หรือตามกัน

(3) คำกริยา ประโยคขาดคำกริยา ภาษาพูดถึงแม้สื่อสารเข้าใจกัน แต่ภาษาเขียนถือว่าเป็นผิดหลักไวยากรณ์ เช่น

ถูกต้อง	ไม่ถูกต้อง
เขามีจินตนาการ	เขาจินตนาการ
เขาส่งวิทยุถึงตำรวจ	เขาวิทยุถึงตำรวจ

ในช่องที่ไม่ถูกต้อง ประโยคทั้งสองขาดคำกริยา เพราะจินตนาการ และวิทยุเป็นคำนาม

การใช้คำในภาษาเขียนย่อมพิถีพิถันมากกว่าภาษาพูด ภาษาพูดมุ่งสื่อเพื่อความเข้าใจระหว่างกันอย่างรวดเร็ว อาจไม่คำนึงถึงหลักไวยากรณ์มากนัก แต่ภาษาเขียนไม่มองข้ามถึงเรื่องนี้ ยิ่งภาษาเขียนระดับแบบแผนด้วยแล้ว ผู้เขียนย่อมทบทวนกันอย่างละเอียด เพื่อใช้คำให้หมดจด

แบบทดสอบ

จงเลือกตอบข้อที่ท่านเห็นว่าถูกต้องที่สุด

- ข้อใดใช้คำอย่างประหยัด
 - (1) ถนนคลาคล่ำเต็มไปด้วยผู้คน
 - (2) ทางบริษัทกำลังล้มละลาย
 - (3) ผมมีความจำเป็นต้องไปเชียงใหม่
 - (4) เขาช่วยกันหามศพผู้ตายไปที่เชิงตะกอน
- ข้อใดใช้คำอย่างประหยัด
 - (1) เขาเดินมาคนเดียวปราศจากผู้ติดตาม
 - (2) นักมวยฝ่ายแดงใช้เท้าเตะคู่ต่อสู้อย่างหนักหน่วง
 - (3) นักสำรวจวางแผนล่วงหน้าในการเดินทาง
 - (4) เกิดศึกถล่มที่สหรัฐอเมริกา

ข้อ 3-8 ข้อใดบกพร่องตามข้อหนึ่งข้อใดต่อไปนี้

- (1) ใช้คำฟุ่มเฟือย (2) ใช้ระดับคำไม่คงที่
(3) ใช้คำไม่ชัดเจน (4) ใช้คำไม่ตรงความหมาย
3. คนที่จับเชือกควรเป็นคนสาว
4. เท้าที่ดูด้วยตาแล้ว ผิวพรรณเธอสวยมาก
5. อนันต์มีบุตร 6 คน แต่ไม่มีลูกสาว
6. เขามีเกี๊ยวความรู้มาก จึงเล่าเรื่องได้ชวนฟัง
7. ที่นี่ต้องการนางแบบสตรีมีบุคลิกดี
8. นิดเดียวกับน้อย ในที่สุดเธอเป็นฝ่ายใช้กำลัง
- ข้อ 9-17 จงเลือกคำตอบที่มีความหมายเหมาะสมกับข้อความแต่ละข้อ
9. แม้มีรายได้ไม่น้อยแต่เขาพยายาม_____เงินเป็นค่าซื้อตำรา
(1) เจียด (2) ประหยัด
(3) ออม (4) สงวน
10. สอบตกครั้งนี้ผมคง_____ไปอีกนาน
(1) หวาด (2) ครั่น
(3) หวั่น (4) คร้าม
11. ข้อใดหมายถึง “พูดให้ต้องใจ”
(1) ตีกิน (2) ตีคอ
(3) ตีความ (4) ตีหน้า
12. เขาเป็นคน_____เกินไปไม่เหมาะที่จะเป็นผู้นำ
(1) คร่ำครอะ (2) คร่ำครี
(3) คร่ำคร่า (4) คร่ำหวอด
13. ไม่ว่าใครแสดงทัศนะอย่างไร เขาพยายาม_____ไว้เสมอ
(1) ขัดขืน (2) ขัดเคือง
(3) ขัดคอ (4) ขัดใจ
14. มีการส่งเสริมปลูกต้นยางพาราใหม่_____ต้นยางพาราเก่า
(1) ซดใช้ (2) ซดเซย
(3) ทดแทน (4) ทดรอง

15. คดีเรื่องนี้ _____ มานานแล้ว เมื่อไรจะยุติ

- (1) ยืดขาด (2) ยืดยาว
(3) ยืดเยื้อ (4) อืดอาด

16. คนเราต้องมีศาสนาเป็นเครื่อง _____ จิตใจ

- (1) เหนี่ยวนำ (2) เหนี่ยวรั้ง
(3) ยึดนำ (4) ยึดเหนี่ยว

17. ข้อใดใช้สำนวนถูกต้อง

- (1) ปลาติดร่างแห (2) ปลาติดข้างแห
(3) ปลาติดหลังแห (4) ปลาติดใต้แห

ข้อ 18-25 คำที่พิมพ์ด้วยตัวหนาและบอกตัวเลขกำกับ คือคำถามแต่ละข้อ จงพิจารณาและเลือก
คำถามแต่ละข้อ ให้ตรงกับคำตอบ 1 ใน 4 ข้อข้างล่างนี้

- คำตอบ 1. ความหมายโดยตรง
2. ความหมายโดยแฝง
3. ความหมายโดยบริบท
4. ไม่ตรงกับความหมายใด ๆ

คำถาม คือคำที่พิมพ์ด้วยตัวหนาตามเลขลำดับข้อ 18-25

“นี่แกอย่าอึดว¹⁸ให้มากนักเลย” เสียงแม่แรด¹⁹ หญิงจัดจ้าน²⁰ คนนั้นบ่นอย่างหัวเสีย²¹

“นั่นไม่กล้ากินมัน²²มาก กลัวเป็นหมู²³” เพื่อนของเธอตอบทันควัน

“แต่ฉันชอบกินปลาไหล²⁴ ผัดเผ็ด” แม่แรดพูดเรื่องกินต่อไป

เพื่อนของเธออึ้ง “นั่นนะซี เมื่อเข้าเห็นเธอตั้งทำเอาจริงเอาจังกับเจ้านายยิ่งกว่าปลาไหล”

“ยิ่งกว่าปลาไหลได้สะกิดเสียวอีก²⁵” เพื่อนคนหนึ่งเสริม

เฉลย

- | | | | | |
|--------|---------|---------|---------|---------|
| 1. (3) | 7. (1) | 13. (3) | 19. (2) | 25. (2) |
| 2. (4) | 8. (2) | 14. (3) | 20. (1) | |
| 3. (3) | 9. (1) | 15. (3) | 21. (2) | |
| 4. (1) | 10. (3) | 16. (4) | 22. (3) | |
| 5. (2) | 11. (2) | 17. (3) | 23. (1) | |
| 6. (4) | 12. (2) | 18. (2) | 24. (1) | |

